

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Pure Power s.r.o.**, se sídlem v Brně, Údolní 420/13, zastoupeného Mgr. Hynkem Peroutkou, advokátem se sídlem v Praze 1, Karlovo náměstí 671/24, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, č. j. 19897/13/5000-14203-706599,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 4. 11. 2013 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 7. 12. 2012, č. j. 86117/12/013063303318 a toto bylo zároveň potvrzeno. Prvostupňovým správním

rozhodnutím byla podle ust. § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) zamítnuta žalobcová stížnost ze dne 22. 11. 2012 na postup plátce daně – E.ON Distribuce, a.s.

II. Obsah žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je mj. uvedeno, že žalobce měl pochyby o správnosti sražené nebo vybrané daně, proto požádal plátce daně E.ON Distribuce, a.s. (dále jen „plátce“) podle § 237 odst. 1 daňového řádu o vysvětlení, a to v souvislosti s plátcovým postupem při provedení srážky odvodu z elektřiny ze slunečního záření podle hlavy III zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“) – dále jen „solární odvod“ za období červenec a srpen 2012. V těchto obdobích byl v platnosti zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů ve znění novely č. 402/2010 Sb. Jelikož žalobce ani po vysvětlení plátce nesouhlasil s jeho postupem, podal v souladu s ust. § 237 odst. 3 daňového řádu stížnost na postup plátce daně. Správce daně v rámci posouzení stížnosti dospěl k závěru, že plátce odvodu postupoval zcela v souladu s platnou a účinnou právní úpravou, aniž by svým jednáním porušil jakékoliv právní předpisy, jimiž byl vázán. V opačném případě by se plátce vystavoval majetkové a sankční odpovědnosti za nesplnění povinností. Správce daně proto stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce namítal, že došlo k nepřipustné retroaktivitě, porušení legitimního očekávání vlastníků fotovoltaických elektráren a jejich důvěry v právo a porušení ochrany majetkových práv. Žalobce poukazoval na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012 a tvrdil, že část zákona může v případě solárních elektráren, které zavedení odvodu z energie přivedlo na samou hranici existence, působit protiústavně; to má být i případ žalobce, který si na investici do své fotovoltaické elektrárny vzal úvěr v celkové výši 55 689 000 Kč, přičemž ze splátkového kalendáře je zřejmé, že se splátky budou neustále zvyšovat, a to až do roku 2024. Fotovoltaika je závislá na míře slunečního svitu a pokud by v následujících letech slunce svítilo méně, mohly by žalobce vysoké splátky úvěru dohodnuté podle podmínek stanovených v zákoně v době sjednání úvěrové smlouvy přivést až na hranici existence.

K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že solární odvod byl zaveden s účinností od 1. 1. 2011 zákonem č. 402/2010, kterým byl změněn zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Předmětem solárního odvodu je elektřina vyrobená ze slunečního záření v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013 v zařízení uvedených do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010. Sazba odvodu ze základu odvodu činí v případě hrazení formou výkupní ceny 26 % a formou zeleného bonusu 28 %. Solární odvod má charakter daně. Správce daně v daňovém řízení postupoval v souladu s daňovým řádem i dalšími předpisy. Přezkoumal, zda plátce srazil daň v zákonem stanovené výši a tuto daň odvedl v zákonném termínu. Plátce daně postupoval v souladu se zákonem. Správce daně je vázán zákonem a není v jeho moci posuzovat, zda zákon je či není v souladu s ústavním pořádkem. To je úkolem Ústavního soudu, který již příslušná ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů přezkoumal a dospěl k závěru, že solární odvod je v souladu s ústavním pořádkem. V nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 17/11 se Ústavní soud podrobně zabýval i všemi žalobcem tvrzenými

důvody protiústavnosti, žalovaný proto na nález odkázal. K námitce, že v případě žalobce má srážení solárního odvodu za následek nedodržení patnáctileté doby návratnosti jeho investice ve smyslu § 6 odst. 1 posledně citovaného zákona, žalovaný uvedl, že orgánem, který má návratnosti investice posuzovat a případně je přizpůsobovat výši výkupní ceny elektřiny a zeleného bonusu, je Energetický regulační úřad. Správce daně není oprávněn mu do této pravomoci zasahovat, naopak je povinen řídit se platným a účinným zněním zákona a vybrat daň. Změnu výše podpory může v praxi provést buďto Energetický regulační úřad prostřednictvím změny výkupní ceny, nebo zeleného bonusu, nebo zákonodárce prostřednictvím změny zákona. Vzhledem k tomu, že předmětem solárního odvodu je elektřina vyrobená ze slunečního záření v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013, zařízení uvedených do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010, pak po třech či čtyřech letech existence fotovoltaické elektrárny nelze jednoznačně určit, zda v souvislosti s aplikací odvodu elektřiny ze slunečního záření došlo k porušení patnáctileté návratnosti investice do fotovoltaické elektrárny (zvláště pokud se přihlédne k možnosti, že jak příslušné předpisy, tak situace na trhu, se mohou během následujících let ještě mnohokrát změnit). Je možné, že změna státní podpory spočívající v zavedení solárního odvodu zásadně ovlivní cash flow některých výrobců elektřiny. Uplatní-li plátce jako způsob výběru solárního odvodu možnost od poplatníka předmětný odvod vybrat, může plátce požádat správce daně o posečkání úhrady tohoto odvodu, popř. jeho rozložení na splátky a správce daně má možnost posečkání povolit.

Žalovaný dále uvedl, že z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že při posuzování jednotlivých případů je nutno vzít v úvahu i určitou míru podnikatelského a ekonomického rizika výroby elektřiny ve fotovoltaické elektrárně, která je bezpochyby podnikáním, ne u každého poplatníka solárního odvodu, který se po zavedení solárního odvodu ocitl ve ztrátě, či dočasné platební neschopnosti, musí být primární příčinou právě zavedení tohoto odvodu. Je rovněž nutno zohlednit povinnost podnikatele jako řádného hospodáře nastavit cash flow tak, aby se mohl vyrovnat s případnými změnami podmínek na trhu, neboť nelze spoléhat na to, že zákonodárce výši poskytované podpory v průběhu času a na základě změny parametrů trhu nepřehodnotí. I kdyby se žalobci podařilo prokázat likvidační efekt odvodů, správce daně nemá žádnou zákonnou možnost, jak tuto skutečnost zohlednit.

III. Obsah žaloby

V návrhu na zahájení řízení žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky a mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, neboť došlo k porušení nepřípustnosti retroaktivity, legitimního očekávání vlastníků fotovoltaických elektráren a jejich důvěry v právo, ochrany majetkových práv a svobody podnikání. Zákon č. 180/2005 Sb. o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, o změně některých zákonů (dále jen „zákon OZE“) byl s účinností od 1. 1. 2011 novelizován tak, že výrazně oslabil podporu výrobců elektřiny z obnovitelných zdrojů, přičemž některé z nich přivedl na samou hranici ekonomické existence. Zákon OZE na jedné straně zachovává původní zákonné garance výkupní ceny, avšak současně garantovanou cenu snižuje o výši odvodů. Lze tak shledat analogii s podporou stavebního spoření, kdy stát na jedné straně garantoval spořitelům státní příspěvek v určité výši, na druhou stranu novelou zákona o daních z příjmů na tento státní příspěvek uvalil 50% daň. Zavedení zdanění příspěvku na stavební spoření daní z příjmů zrušil Ústavní soud z důvodu

protiústavnosti. Závěry rozhodnutí Ústavního soudu lze vztáhnout i na případ odvodu elektřiny ze slunečního záření.

Žalobce vyrábí elektrickou energii z obnovitelného zdroje elektřiny připojené k distribuční soustavě, předací místo Rouchovany, přičemž toto zařízení bylo uvedeno do provozu dne 15. 12. 2009. Pokud by zařízení bylo uvedeno do provozu o jeden rok dříve, na žalobce by se odvod nevztahoval.

Žalobce dále provedl výklad pojmu tzv. pravé a nepravé retroaktivity, přičemž odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu, které se uvedeným výkladem zabývalo. Žalobce uvedl, že obdobný závěr, jaký Ústavní soud zaujal v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 9/08 při posuzování přípustnosti nepravé retroaktivity, lze zaujmout i v nyní projednávané věci. Žalobce dále namítal, že zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření je v rozporu s principem předvídatelnosti práva a rovněž v této souvislosti odkazoval na v žalobě uvedená rozhodnutí Ústavního soudu. Žalobce dále uvedl, že podnikatelé v oboru energetiky z obnovitelných zdrojů jsou dotčeni i zrušením osvobození od daně z příjmů, které bylo provedeno zákonem č. 346/2010 Sb. Žalobce dále argumentoval nálezem pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012, v němž Ústavní soud posuzoval protiústavnost zákona č. 402/2010 Sb. (část tohoto zákona může v případě solárních elektráren, které zavedení odvodu z energie přivedlo na samotnou hranici existence, působit protiústavně; nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“), či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně).

To je i případ žalobce, který si na investici do své fotovoltaické elektrárny vzal úvěr ve výši 55 689 000 Kč, přičemž ze splátkového kalendáře je zřejmé, že se splátky budou neustále zvyšovat, a to až do roku 2024. Fotovoltaika je navíc závislá na míře slunečního svitu. Pokud by v následujících letech slunce svítilo méně, mohly by žalobce vysoké splátky úvěru dohodnuté podle podmínek stanovených v zákoně v době sjednávání úvěrové smlouvy, přivést až na samou hranici existence. Žalobcův výsledek hospodaření se po zavedení odvodu zhoršil o cca 25 % oproti roku 2010. V r. 2012 se ztráta dále prohloubila až na -1 505 tis. Kč. Zavedení odvodu má negativní vliv i na cash flow žalobce. Aby žalobce dostál všem svým závazkům, používá krátkodobé finanční výpomoci, v r. 2011 se jednalo o částku 900 000 Kč, v r. 2012 o částku 1 350 000 Kč a v r. 2013 šlo v době sepsu žaloby o částku 620 000 Kč. Pokud by závazky žalobce nebyly hrazeny ze soukromých prostředků jediného společníka a jednatele, nebyl by žalobce schopen hradit své běžné závazky, což by mohlo vést k jeho likvidaci. Pokud tato situace bude nadále pokračovat, nebude žalobce schopen splatit úvěr do 15 let. Vlastní činnost neumožňuje žalobci po zavedení odvodů a dalších daňových změn generovat dostatečné příjmy na to, aby pokryl existující závazky.

Do finančních problémů se žalobce dostal i přesto, že jeho provozní náklady jsou velice nízké, takže nelze říci, že by žalobce nejednal s péčí řádného hospodáře. Žalobce nevyužívá téměř žádných externích dodavatelů. Po zavedení odvodů a následném zhoršení hospodářské situace žalobce nemusí být ani garance ve smyslu ust. § 6 odst. 1 OZE v patnáctiletém období dodrženy. Je nepochybné, že pro žalobce zavedení tohoto odvodu má likvidační charakter a v důsledku toho působí protiústavně.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že namítaný rozpor institutu odvodu s ústavně právními principy mu nepřísluší posuzovat a odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který dospěl k závěru, že zavedením odvodu sice došlo ke snížení faktické podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, ale nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů, ať již se jedná o právo vlastnické či svobodu podnikání, příp. nerespektování základních náležitostí demokratického právního státu. V projednávané věci bylo ze strany správce daně i žalovaného postupováno v souladu se zákony. Správce daně ani žalovaný neshledal v postupu plátce žádné pochybení. Žalovaný odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k projednávané věci (např. rozsudky sp. zn. 1 Afs 80/2012 a 1 Afs 81/2012). Ust. § 6 odst. 1 OZE ukládá povinnosti a pravomoci pouze Energetickému regulačnímu úřadu a nikoli správci daně. I kdyby se žalobci podařilo prokázat likvidační efekt odvodu, nemělo by to za následek zrušení odvodu bez dalšího a případně vyplacení odvodu jako přeplatku. Takový postup by založil nerovnost v právech mezi daňovými subjekty, která je v demokratickém právním státě nepřijatelná. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V projednávané věci není mezi účastníky řízení sporné, že jak plátce daně, tak také následně finanční orgány, které ve věci rozhodovaly, postupovaly v souladu s platným zněním OZE, nicméně podle názoru žalobce uvedený zákon ve znění novely provedené zákonem č. 402/2010 Sb., kterým byla do tohoto zákona včleněna hlava č. 3 s názvem „Odvod z elektřiny ze slunečního záření“, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky a mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, neboť zavedením předmětného odvodu došlo k porušení principu nepřipustnosti retroaktivity, k porušení legitimního očekávání vlastníků fotovoltaických elektráren a jejich důvěry v právo, k porušení ochrany majetkových práv a porušení svobody podnikání. Zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření podle tvrzení žalobce má vůči němu tzv. rdousící efekt, neboť směřuje bez zavinění žalobce k jeho likvidaci.

K uplatněným žalobním námitkám uvádí soud následující.

Nejvyšší správní soud posuzoval skutkově obdobné věci v minulosti již opakovaně, především je třeba zmínit usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57. Nejvyšší správní soud vyslovil na základě zcela porovnatelného skutkového a právního stavu, jaký je i v nyní krajským soudem projednávané věci, že Nejvyšší správní soud

v mnoha svých rozhodnutích konstatoval, že úprava solárního odvodu je v obecné rovině v souladu s ústavním pořádkem, přičemž soud vycházel z odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. V citovaném nálezu Ústavní soud dovodil, že zavedení solárního odvodu má fakticky za následek snížení míry státní podpory. Podle orientačních výpočtů předložených v řízení před Ústavním soudem zůstává i po jeho zavedení zachována podpora využití obnovitelných zdrojů energie, a to v míře, která zajistí výrobcí elektřiny zakotvenou garanci výši výnosů za jednotku elektřiny při podpoře výkupními cenami po dobu 15 let, a současně je garantovaná prostá doba návratnosti investice 15 let od uvedení zařízení do provozu. Změna ve vztahu k době návratnosti se promítá pouze do toho, že její dosažení bude uskutečněno v delším (avšak v zákonem zachovaném) časovém horizontu než výrobci elektřiny očekávali. Za těchto podmínek je volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření v rukou zákonodárce, přičemž princip právní jistoty nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, ta podléhá mj. sociálně ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu. Ústavní soud dále dovodil, že odvod může teoreticky mít likvidační účinky projevující se neschopností výrobců dostát svým jinak průběžně plněným závazkům, které byly nastaveny ještě před účinností zákona. Zákon o podpoře sám neobsahuje mechanismus, který by eventuálním likvidačním účinkům mohl předejít. Ústavní soud dále dovodil, že je povinností správce daně vytvořit koordinované praktické postupy směřující v odůvodněných případech k odvodu výběrem, nikoli srážkou, ze strany plátce odvodů, a to s cílem umožnit daňovému poplatníkovi přístup k institutům posečkání, rozložení úhrady daně na splátky či prodloužení lhůty k podání vyúčtování. Způsob stanovení výběru solárního odvodu je ze zákona postaven na principu srážkové daně, tj. na majetkové odpovědnosti plátce (osoba, která pod svojí majetkovou odpovědností solární odvod od poplatníků vybírá a odvádí do státního rozpočtu), nikoli poplatníka (osoba, jejíž příjmy jsou podrobeny solárnímu odvodu). Pokud plátce solární odvod nesrazí či nevybere ve správné výši, příp. neodvede do státního rozpočtu včas, je to plátce, komu bude solární odvod stanoven (vyměřen) k přímé úhradě a uložena sankce, nikoli poplatník, jehož příjem je předmětem solárního odvodu. Zákon neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, který by umožňoval individuální přístup k výrobcům elektrické energie ze slunečního záření. Nejvyšší správní soud dále dovodil, že institut stížností není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu. Nejvyšší správní soud dále také dovodil, že posečkání úhrady solárního odvodu či jeho rozložení na splátky není bez souhlasu plátce za stávající zákonné úpravy možné. Nejprůběžnějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, je za stávající právní úpravy institut prominutí daně. Ust. § 259 daňového řádu předpokládá, že nárok na prominutí daně či jeho příslušenství, jakož i pravomoc k tomuto prominutí, založí některému z orgánů veřejné moci buďto jednotlivé zákony nebo přímo daňový řád. Zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů neupravuje ani institut prominutí solárního odvodu, ani pravomoc správců daně k jeho promíjení. Předpokladem takového řešení by mohlo být naplnění pokynu Ústavního soudu zákonodárci, aby vytvořil vhodný mechanismus, který by umožnil individuální přístup k výrobcům, na něž dopadly likvidačním způsobem účinky právní úpravy. Bylo by tedy na zákonodárci, aby v zákoně o podpoře využívání obnovitelných zdrojů stanovil orgán veřejné moci (ať již kterémukoliv stupni správce daně) pravomoc zcela nebo částečně prominout předmětnou daň. Nejvyšší správní soud dále dovodil, že s ohledem na jen obecně vymezené podmínky

rdousícího efektu v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 musí rozhodnutí o prominutí solárního odvodu tyto podmínky konkretizovat, a to způsobem umožňujícím skutečné posouzení individuálních dopadů tohoto odvodu na konkrétní výrobce elektrické energie. Poplatníci, kteří by měli za to, že se na jejich individuální situaci rozhodnutí ministra financí o prominutí daně vztahuje, by u příslušného správce daně návazně uplatnili žádost o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu. Správce daně by při každém individuálním posouzení žádosti o přeplatek musel zohlednit, zda byly naplněny podmínky stanovené v rozhodnutí o prominutí a v jakém rozsahu. V kladném případě by za splnění podmínek vratitelného přeplatku solární odvod poplatníkovi ze státního rozpočtu zcela nebo zčásti vrátil. Pravomocné rozhodnutí o přeplatku je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Rozhodnutí o prominutí solárního odvodu je za stávající právní úpravy jediným institutem, jehož prostřednictvím výkonná moc dostojí výslovnému pokynu Ústavního soudu a splní povinnost uplatnit individuální přístup k jednotlivým výrobcům, kteří se nacházejí ve výjimečné situaci předvídané nálezem sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Nejvyšší správní soud závěrem shrnul, že konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje. S uvedeným názorem se Krajský soud v Brně plně ztotožňuje.

Vztaženo k nyní projednávané věci, nelze vytýkat žalovanému (ani správci daně prvního stupně) zvolený postup, neboť plně odpovídal platnému znění OZE, správní orgány se nedopustily ani porušení procesní normy – daňového řádu. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, s nímž se plně ztotožňuje.

Pokud pak jde o žalobní argumentaci, týkající se rozporu postupu správních orgánů s ústavním pořádkem České republiky a mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, soud plně odkazuje na shora podrobně citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 76/2013 – 57 ze dne 17. 12. 2013. Ústavní soud ve svém nález ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 neshledal zavedení solárního odvodu v obecné rovině protiústavním, tedy rozporným s ústavním pořádkem České republiky.

Ústavní soud posuzoval i nyní žalobcem namítané porušení čl. 16 a 17 Charty základních práv Evropské unie (čl. 16 stanoví, že svoboda podnikání je uznána v souladu s právem Společenství a legislativou jednotlivých států a jejím uplatňováním a čl. 17 odst. 1 stanoví, že každý člověk má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat ho, svobodně s ním nakládat a odkazovat ho; nikdo nesmí být zbaven svého majetku, s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek stanovených zákonem a při zajištění odpovídající náhrady v přiměřené lhůtě; užívání majetku může být upraveno v zákonné míře nezbytné pro veřejný zájem) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (podle čl. 1 odst. 1 protokolu platí, že každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek; nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva. Podle odst. 2 tohoto článku platí, že předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut). Ústavní soud porušení citovaných ustanovení Charty základních práv Evropské unie a Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nedovodil.

Z navazující judikatury soud ve vztahu k projednávané věci dále také odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II ÚS 2216/14 (a další, např. ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I ÚS 260/2015), v nichž bylo Ústavním soudem vysloveno ve skutkově obdobné věci, že správce daně může v řízení o stížnosti na postup plátce v případě solárního odvodu podle § 7a OZE jen posoudit, zda při srážce odvodu byla dodržena ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. V řízení o stížnosti na postup plátce daně (a případně navazujících řízeních před správními soudy) není dán procesní prostor pro zvážení toho, zda tento odvod vůči poplatníkovi daně nemá rdousící účinek.

Na základě výše uvedeného nebyly žalobcem uplatněné námitky shledány důvodnými, soud proto žalobu postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. 10. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu